

HER DOĞUM GÜNÜ KUTLAMASI AYNI ZAMANDA (....) GÜNÜ KUTLAMASI OLDUĞUNU HIÇ DÜŞÜNÜYOR MUYUZ?

Bütün canlılar fanidir. Ancak canlılar içinde hiç ölmeyecek gibi yaşayan ama yine de fani olduğunu bilen tek canlı; insandır. Ama nefsinin esiri olan gafil bir insan, faniliği kabullenmek değil, düşünmek bile istemez. Bu sebeple ölüm hakikatinden kaçır, bunun sözü ve sohbetini dinlemek istemez. Yaratılmış bütün varlıklarda mevcut olan fanilik mührünü okumaktan kaçırır. Halbuki bütün hak ve batıl olarak nitelediğimiz bütün dinlerde ölüm ebediyet alemine geçişin kapısıdır. O kapıda yaşanan, sonsuzluğa doğuştur. İnsanın bu gaflet ve kaçışına karşı iki nasihatçi vardır ki, biri sözlerin en güzeli Kur'an-ı Kerim, diğeri ise ölümdür.

Hafta içinde Manisa Kırtık mezarlığını ziyaret ettim. Sanki kendimi avuç açıp sadaka isteyen dilenciler sokağına girdiğimi zannettim. Her mezarın başındaki sessiz ve derin bir sükutla içindeki mevtanın mezar taşı vasıtasıyla tek isteği “ FATİHA” idi. Mezar taşlarının sessiz feryadı, bizden önce giden anne- babamızın ve tüm sevdiklerimizin ve her insanın son halidir. Başka hiçbir öğüt veren bulunmasa bile ölümün varlığı, insana nasihatçi olarak yeter de arta bile. Ama nedense insan sahip olduğu bazı geçici imkanlarla faniliği unutarak ebediliği tercih ederek her yıl doğum gününü pastalar yiyerek, eğlenerek tüngüyerek hatta alkolle kutlayarak faniliği gündeminden silerek kutluyor. Oysa ne kadar neşe ile kutlarsa kutlasın her kutladığı doğum günü, aynı zamanda ölüme her sene bir sene daha yaklaşma günüdür.

Şu ana kadar kaleme aldığım cümlelerde hatırlattığım ölüm kelimesi hepimize ürkütücü gelebilir. Ama bize hayatımızda neyin önemli olduğunu hatırlatmak açısından son derece etkili bir nasihattir.

Şu anda yaşadığımız dünyanın her yerinde ölüm döşegindeki insanlar geçmiş yaşamlarına baktıkları zaman önceliklerinde yanlış sıralama yaptıklarını düşünüp, “keşke, farklı olsaydı, keşke öyle yapmasaydım” diye düşündükleri “ PİŞMANLIKLARI” olmuştur, veya

olmaktadır. Bu arada önemli olmayan konulara da ayırdıkları zamandan dolayı da üzülürler.

Allah geçinden versin şu anda kendiniz ölüm döşeginde olduğunuzu, hatta kendi cenazenize katıldığınızı hayal etmek fırsatı varken, geride kalan hayatımıza bir bakıp önemli değişiklikleri yapma fırsatı verecektir.

Ama öyle bir dünyada yaşıyoruz ki ölümü unutmak ve unutturmak için sanal medya dahil, yazılı ve görsel yayınlarla elimizden gelini yapıyoruz. Böylelikle unuttuğumuzu sanıyoruz. Ama o bizi genç – yaşlı demeden ya yatakta, ya çıktığımız trafikte ya da iş yerimizde, havada, karada, denizde bir yerlerde bizi bekliyor, aniden önümüze çıkıyor, tüm sevdiklerimizden ayırıveriyor.

Uğruna geceleri uykusuz kalıp ömür tükettiğimiz, belki namazlarımızı terk ettiğimiz, kalp kırdığımız, kul hakkına girdiğimiz, faize ve harama bulaştığımız dünyalıklarımız, bağ, bahçelerimiz, mallarımız, birikimlerimiz, banka hesaplarımız, maaş kartlarımız, şirketlerimiz, evlerimiz, arabalarımız, ün (şöhretimiz) unumuz (varlıklarımız) sahip olduğumuz her şey artık başkalarının malı olacak...

Bir gün tüm makamları ve koltukları terk edeceğiz. Tüm unvanlarımız ve apoletlerimiz alınacak. Masamızdaki ve kapımızdaki isimliklerimiz sökülecek. Bürokrasinin koridorlarında, sokaklarda, şehirlerde, marketlerde, konakladığımız lüks otellerde adımlarımız olmayacak artık. İsmimiz bile anılmayacak, nitekim 18 ay sonra tamamen unutulup gideceğiz

Biraz ürkütücü ve acıklı da olsa hala yaşıyorken ölümümüzü düşünmek yararlıdır. Bunu yapmak bize nasıl bir insan olmak istediğimizi ve bizim için gerçekten en önemli önceliklerin ne olduğunu ölüm döşegine düşmeden hatırlatır. Bu düşünceler hayatımızı değiştirecek mükemmel bir uyarılardır.

Hayatta iken en önemli önceliklerimizin neler olduğunu, ölüm döşegine düşmeden önce düşünmemiz temennisi ve duasıyla...
www.kadirkeskin.net